

Kenau Simonsdochter Hasselaer

LANG GELEDEN ZAGEN de inwoners van Haarlem Spaanse soldaten voor de muren van hun stad. Snel deden ze de poorten dicht. Ze hoopten dat ze de Spanjaarden zo konden tegenhouden.

Vanaf de muren keken de Haarlemmers naar het Spaanse leger. De soldaten sloegen hun tenten op. Ze maakten vuren en begonnen eten klaar te maken. Iedereen wist wat dat betekende. De stad was omsingeld. Niemand kon de stad uit om te vluchten. Niemand kon naar de stad komen om eten te brengen.

Op een dag begon de aanval. De Spanjaarden bestormden de stad. Ze zetten ladders tegen de muren en klommen omhoog. Ze probeerden de poort te rammen. Ze schoten brandende pijlen over de muren.

Dat lieten de Haarlemmers niet op zich zitten. Ze vochten terug. Niet alleen de mannen pakten hun zwaarden en hun spiesen, ook de vrouwen deden mee. En van al die vrouwen was er één vrouw die het hardst vocht van allemaal. Dat was Kenau Simonsdochter Hasselaer.

‘Kom op, vrouwen!’ riep Kenau. ‘Haal kokend water! Gooi hete olie en teer naar beneden! Zoek alle stenen die je kunt vinden! Pak een spies en zorg dat

de Spanjaarden niet op de muren kunnen klimmen! Gooi de ladders om! Zien jullie die balen stro daar? Steek ze in brand en gooi ze naar beneden. Dat zal die Spanjaarden leren!’

Met de hulp van de vrouwen werd de aanval afgeslagen. De Spanjaarden vluchtten weg. Ze zeiden tegen elkaar: ‘Heb je dat gezien? We zijn verslagen door een vrouw. Wat een wijf! Wat een spieren! Ze is voor niemand bang.’ Dat was waar, Kenau, de dochter van Simon Brouwer en Guerte Hasselaer, was voor niemand bang.

Kenau was de dochter van een houthandelaar.

Op haar achttiende trouwde ze met Nanning, een scheepsbouwer. Toen Nanning overleed, werd Kenau de baas van de scheepswerf. Dat ging haar goed af. Wie niet werkte, gaf ze een grote mond. Dat vond lang niet iedereen fijn. Maar nu Kenau de stad gered had van de Spanjaarden, was iedereen blij. Haarlem vierde feest. Kenau werd op de schouders gehesen en door de straten gedragen.

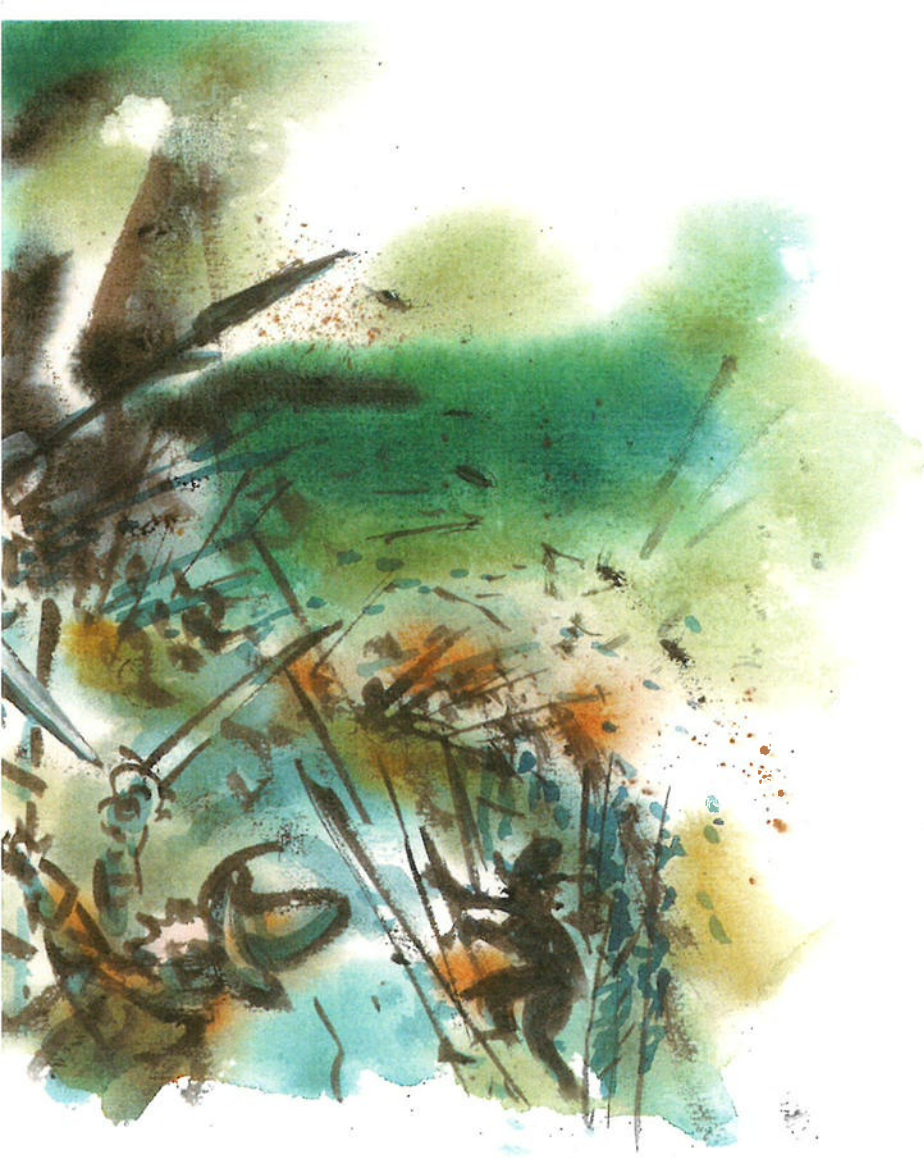
Maar Kenau had haar twijfels. ‘De Spanjaarden zullen terugkomen,’ zei ze. ‘En dan komen ze met meer soldaten en met betere wapens. Dan zijn we verloren.’

‘Wat wil je dan dat we doen?’ vroeg de burgemeester.

‘Op mijn scheepswerf kan ik schepen bouwen,’ zei Kenau. ‘In plaats van ons te verstoppen achter de muren, varen we de vijand tegemoet.’
‘Dat is een goed plan,’ zei de burgemeester. ‘Als de Spanjaarden weer komen, verslaan we ze op het Haarlemmermeer.’

Kenau zette al haar timmerlieden aan het werk. Op de werf werden platte schuiten gebouwd. Op een dag klonk het weer vanaf de stadsmuur: ‘De Spanjaarden komen eraan!’
Alle sterke mannen gingen aan boord van de nieuwe schuiten en voeren het Haarlemmermeer

op. Maar zoals Kenau al had voorspeld, kwamen de Spanjaarden met veel meer soldaten en met betere geweren en kanonnen. Tegen zo'n overmacht konden de Haarlemmers niet op. De stad moest zich overgeven.

Kenau wachtte de komst van de Spanjaarden niet af. Door een klein poortje vluchtte ze de stad uit en ging naar Delft. Ze moest er niet aan denken dat ze elke dag moest luisteren naar de bevelen van het Spaanse leger.

Door haar grote mond kwam Kenau vaak in de problemen. Na Delft woonde ze in Arnemuiden. Toen ze daar werd weggejaagd, woonde ze een poos in Leiden.

Vijf jaar later was Haarlem weer vrij. De Spaanse soldaten vertrokken en Kenau besloot terug te gaan naar haar eigen stad. Ze ging meteen naar de burgemeester en zei op hoge toon: 'Ik krijg nog geld van je. De schuiten die mijn scheepswerf heeft gebouwd, heb je nooit betaald.'

'Tja,' zei de burgemeester, 'dat is al lang geleden. Die schepen hebben niet geholpen om de vijand te verslaan.'

'Dat maakt niet uit,' zei Kenau. 'Afspraak is afspraak.'

'Ik heb geen geld,' zei de burgemeester. 'We zijn nog maar net bevrijd van de Spanjaarden. Het geld is op.' Scheldend verliet Kenau het stadhuis. Natuurlijk liet ze het er niet bij zitten. Elke dag ging ze terug naar het stadhuis. En toen dat niet hielp, ging ze naar de politie en naar de rechter. Ze bleef net zo lang schelden en tieren en zeuren tot ze haar geld kreeg. Toen waren niet alle Haarlemmers meer blij met de grote mond van Kenau Simonsdochter Hasselaer.

En zo... is het echt gebeurd.